

[Lisbet Hindsgaul.]

venstres ærede ordfører så smukt udtrykte det, dog også mangfoldige eksempler på den modsatte indstilling, på at forældre i den givne situation, hvor betydelig legemlig mangel eller langvarig og alvorlig sygdom satte ind, netop forstod, at barnets fremtid og sundhed helt var afhængig af et hjemmets rolige forhold med en faders og en moders ømhed og forståelse, selvom denne skulle følge barnet til hospital eller sanatorium.

I bemærkningerne til lovforslaget omtales også døvstumhed i forbindelse med legemlige mangler som en årsag til ophævelse af adoptionsforholdet. Jeg gentager, at jeg fuldt og helt forstår den sorg, den bekymring og den dybe skuffelse, det må være, når forældrene opdager barnets skæbne på dette punkt; men er det alligevel ikke at diskvalificere de børn, der i forvejen er ramt så hårdt, om en lovgivning giver adgang til afbrydelse af forholdet mellem barn, forældre og hjem? Der er dog mange døvstumme mennesker, der er særdeles intelligente og har lært at tale; jeg kender et eksempel på, at en døvstum kvinde i sit ægteskab ikke alene har lært sit eget, danske sprog, men også har lært at tale både tysk og engelsk; dette fortæller dog om stor menneskelig værdi og forstand. Men bortset herfra kan man iøvrigt fra de døvstummes omgivelser henvise til mangfoldige dygtige og kærlige mennesker, der har stor betydning, ikke alene i deres hjem og i deres arbejde, men så sandt også som et eksempel for andre. Jeg er derfor meget, meget ked af, at denne fødselsfejl er taget med i den højtærede justitsministers sikkert velmente overvejelser.

Jeg ser således på adoptionsspørgsmålet, at mennesker, der i alvor beslutter sig til at knytte en lille menneskefødsel til deres liv, selv om de på lovhjemlede områder kan finde adgang til at slippe for deres ansvar — nemlig når der foreligger grelle, abnormt betonedede tilstande i legemlig henseende eller åndsformørkelse —, skal forstå, at der forud for en adoptionshandling må gå en livsbestemt beslutning, således at de i lighed med naturlige forældre må tage skæbne og tilskikkelse, lykke og sorg, sådan som det nu engang for os allesammen er livets lod. At der findes tilfælde, hvor det adopterede barn ved arvelige belastninger eller som følge af en dårlig opdragelse er anledning til sorg og virker som et afskrækkende eksempel, oplever vi jo nu og da. Men her synes jeg at pressen har en meget stor fejl, som jeg gerne ved denne lejlighed vil understrege så stærkt, som det er mig muligt. Der sker nemlig det, at man fra pressens side næsten

altid, hvor det kan anbringes, slutter omtalen af det sørgelige tilfælde med at udtale, at forbrydelsen eller fejltrinnet er begået af en ung mand eller kvinde, der stod i adoptionsforhold til sit hjem. Hermed mener man altså fra pressens side at have fundet grunden til den begåede forbrydelse, og det synes jeg er en stor uret mod de mange, der dog betyder livets gave for deres hjem, og som også ude i tilværelsen på lige fod med andre har vist sig som nyttige og betydelige borgere. Jeg ville ønske, at de enkelte presserepræsentanter, der er tilstede her i dag, ville tage denne kritik alvorligt og tænke på den, når de refererer sådanne tildragelser vedrørende adopterede børn, og ikke understrege, at årsagen er den, at barnet ikke er et naturligt barn. Det er nemlig en meget kendt sag, at sådanne meddelelser i pressen afskrækker mange flere mennesker, end man tænker sig, fra at påtage sig den kærlighedsgerning, det er at træde i de naturlige forældres sted, når disse af en eller anden grund svigter deres eget barn. Derfor er det en meget stor sag, større end man tænker, når man læser den lille notits.

Jeg har gerne villet fremsætte disse bemærkninger, fordi dette særlige område interesserer mig dybt, og også i det håb, at vi i udvalget kan få lejlighed til at drøfte disse spørgsmål indgående og samvittighedsfuldt, så vi når til et resultat, der kan samle alle partier.

Bestemmelsen i § 1 er jo kun en stadfæstelse af den hidtidige praksis, og den her foreslåede ændring kan jeg på mit partis vegne ganske tiltræde.

Jeg har, som jeg allerede har sagt, med disse bemærkninger kun villet udtrykke min personlige bekymring for, at de af den højtærede justitsminister foreslåede ændringer muligvis ophøjes til lov. Jeg håber på en indgående udvalgsbehandling, der giver et resultat, som jeg kan tiltræde. Ellers forbeholder jeg mig min personlige stilling ved lovforslagets tredje behandling i det høje ting.

Anna Westergaard: Det foreliggende lovforslag går ud på at udvide adgangen til ophævelse af adoption. De bestemmelser i den gældende lov, der drejer sig om dette forhold, går kortelig ud på, at adoptionsforholdet kan hæves, for det første når adoptanten og adoptivbarnet er enige om det og adoptivbarnet ikke er mindreårigt, for det andet når det skønnes at være af væsentlig betydning for adoptivbarnet, at forholdet hæves, og for det tre-